

Arrest

nr. 127 596 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 oktober 2013 het Rijk binnen en diende op 23 oktober 2013 een asielaanvraag in. Op 27 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Chigdril (Chin: Jiuzhi), prefectuur Golok (Chin: Guoluo), provincie Qinghai, Volksrepubliek China (VRC).

Toen u 10 à 11 jaar oud was (° 1981) trad u toe tot Longkar-klooster in uw dorp Longkar. U was er monnik tot u in 2001 naar India bent vertrokken. Omwille van de Patriottische Opvoedingscampagne in de kloosters, omdat u daarom geen monnikenkaart had en omdat u de dalai lama wou zien, besloot u Tibet te verlaten en naar India te gaan.

Begin augustus 2001 verliet u uw klooster. U reisde met de bus naar Lhasa en vervolgens naar Lhatse. Vanaf Lhatse reisde u in een groep met een gids te voet naar Zuri in Nepal. In Zuri pakte de Nepalese politie jullie op. Iemand verwittigde de "Nelen Khang" ("Reception Centre") en die kwam jullie vrijkopen. Jullie gingen naar de "Nelen Khang" in Kathmandu. Vervolgens reisde u door naar India. Op 11 december 2001 kwam u aan bij de "Nelen Khang" in Dharamsala.

Begin 2002 trad u toe tot het "Gaden Shartse"-klooster in Mundgod, Karnataka in zuid-India. U was er monnik tot december 2005. Dan trok u, omdat u ziek was, naar de "Nelsukhang" in Dharamsala waar u twee maanden verbleef. Vervolgens trok u in bij verwanten in McLeod Ganj, Dharamsala. U verbleef bij deze verwanten tot u naar België vertrok. U bleef monnik tot 2007. U had dan een seksuele relatie met een meisje en verbrak daarmee uw eed waardoor u niet langer monnik was.

In India had u een "Registration Certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

In Dharamsala volgde u gedurende drie jaar Tibetaanse en Engelse les. U werkte ook u als vrijwilliger voor een organisatie die het "Achung"-klooster hielp. De organisatie betaalde uw huur en uw eten. U had verder geen inkomen maar uw ouders en vrienden in Canada en de VS stuurden u geld toe. De verwanten bij wie u verbleef in Dharamsala gaven ook soms geld. Het was heel moeilijk om in Dharamsala werk te vinden.

Omdat u in India de nationaliteit niet kon verkrijgen en het zodoende niet mogelijk was om uw familie in Tibet, VRC te bezoeken, omdat u geen vluchtelingenrechten hebt in India, omdat u geen vrij land hebt, voor een betere toekomst voor u en uw kinderen en omdat u denkt dat de Tibetanen na het overlijden van de dalai lama niet langer in India zullen mogen blijven, besloot u India te verlaten.

In India nam u deel aan anti-Chinese betogingen. In Tibet, VRC, riep de politie uw broer op en vertelde hem dat u bij het "Tibetan Youth Congress" zat en dat hij u het advies moest geven niet meer te betogen.

Op 2 september 2013 vloog u van New Delhi naar Bangkok, Thailand en maakte daarbij gebruik van uw IC. U verbleef ongeveer een maand in Bangkok. Dan vloog u met een transit van twee à drie uur op de luchthaven van Hongkong naar Italië. Van Bangkok tot Hongkong gebruikte u uw IC die de smokkelaar nu had voorzien van een cover van een Indisch paspoort. Van Hongkong tot Italië gebruikte u een Taiwanees paspoort. U verbleef één nacht in Italië en vloog vervolgens naar Zwitserland. In Zwitserland nam u de trein naar Frankrijk en dan naar België waar u op 22 oktober 2013 aankwam. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, afgestempelde kopie attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, attest van het Bureau van Tibet, "Green Book", zes foto's, attest van het "Gaden Shartse"-klooster in India, kopie van een foto van een attest van het Longkar-klooster in Tibet en kopie van een foto van uw "hukou" (gezinsregistratie).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China verbleef u van 2001 tot aan uw vertrek naar België in 2013 in India. Van begin 2002 in december 2005 was u monnik in het Gaden Shartse-klooster in zuid-India. U woonde in het klooster. Dan werd u ziek en werd verzorgd in de "Nelsukhang" in Dharamsala in Himachal Pradesh. Twee maanden later trok u in bij verwanten in McLeod Ganj, Dharamsala. U verbleef bij die verwanten tot u India verliet.

In Dharamsala volgde u gedurende drie jaar Tibetaanse en Engelse les. U werkte ook als vrijwilliger voor een organisatie die het "Achung"-klooster hielp. De organisatie betaalde uw huur en uw eten. U had verder geen inkomen maar uw ouders en vrienden in Canada en de VS stuurden u geld toe. De verwanten bij wie u verbleef in Dharamsala gaven u ook soms geld.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als "eerste land van asiel".

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van dergelijke RC (CGVS pp 8-9). U verklaarde dat het 'een soort valse RC' was omdat u ervoor had betaald. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de RC, weliswaar tegen betaling, verkreeg van het kantoor dat deze documenten normaliter uitreikt. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u uw RC jaarlijks kon verlengen en dat u op basis van die RC een IC verkreeg (CGVS p. 9). Hieruit kan ik besluiten dat u wel degelijk over een echte RC beschikte.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u ten eerste dat u de Indische nationaliteit niet kan krijgen en zodoende uw familie in Tibet niet kan bezoeken. U wil de Belgische nationaliteit zodat u uw ouders in Tibet kan bezoeken (CGVS pp. 10, 16). Dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers in India niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep behoort. Dat u de Indische nationaliteit niet kan krijgen en daardoor uw familie in Tibet niet kan bezoeken, vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten tweede stelde u dat u in India niet de rechten hebt van een vluchteling (CGVS pp. 10, 15-16). Hierover merk ik op dat, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat India, alhoewel het de Vluchtelingenconventie niet ondertekende, weldegelijk aan de Tibetaanse vluchtelingen op haar grondgebied heel wat rechten verleent. In uw geval betekende dat o.a. dat u er verblijfsrecht had, geformaliseerd in een RC, er een internationaal reisdocument (IC) verkreeg, u er monnik kon zijn en dat u beroep kon doen op medische verzorging.

De derde reden is dat u geen vrij land hebt en dat u daarom naar het buitenland wou gaan voor een betere toekomst voor u en uw eventuele kinderen later. Dat u geen vrij land hebt, heeft als dusdanig niets met India en uw verblijfssituatie in en vertrek uit dat land te maken. Algemeen als u dit motief poneerde, kan het hoogstens refereren naar uw vertrek uit Tibet, VRC en naar het boven besproken feit dat u niet over een door u gewenste nationaliteit beschikt. Ik kan India voor u echter beschouwen als

'eerste land van asiel'. Dat u een betere toekomst wil voor u en uw eventuele kinderen later ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Deze reden is louter sociaaleconomisch van aard. Bovendien merk ik op dat u in India, behalve één poging daartoe, geen werk hebt gezocht. U verklaarde dat het in Dharamsala heel moeilijk is om werk te krijgen. Echter na die ene poging waarbij u ging solliciteren in een coffee shop ondernam u geen verdere inspanningen om werk te zoeken. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India in heel wat economische sectoren actief zijn. Dat u geen werk kan krijgen bij de Indische overheid is geen vorm van discriminatie die aan vervolging grenst in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin vormt het een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik hierover op dat de organisatie voor wie u vrijwilligerswerk deed uw huur en uw eten betaalde en dat u zowel door verwanten als door vrienden in het buitenland financieel werd gesteund (CGVS p. 8)

Als vierde reden haalde u aan dat u denkt dat Tibetanen niet in India zullen mogen blijven eens de dalai lama komt te sterven. Hierover merk ik op dat de dalai lama nog steeds leeft. Bovendien is het louter een vermoeden van u en uw vrienden (CGVS pp. 10). Bovendien merk ik op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Indische autoriteiten het verblijfsrecht van Tibetaanse vluchtelingen in India het laatste decennium heeft uitgebreid en versterkt en er dus geen indicaties zijn voor uw vermoeden.

Geen van deze asielmotieven vermeldde u in uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde. In de vragenlijst wordt nochtans expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten of problemen van algemene aard (zie vragenlijst). Het feit dat u deze asielmotieven niet vermeldde, wijst er op dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor bij de DVZ en het gehoor voor het CGVS. Van een vluchteling kan ik echter redelijkerwijs verwachten dat hij of zij van bij de aanvang van de asielprocedure een volledig overzicht heeft van zijn asielmotieven. Verder merk ik op dat u zowel in Italië, Zwitserland als in Frankrijk over de mogelijkheid beschikte om asiel aan te vragen en dat u dit niet hebt gedaan (CGVS). Deze zaken bevestigen verder het feit dat u India niet hebt verlaten omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming beschouw ik als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Ook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS pp. 8, 9-10). Dat de smokkelaar u die IC heeft afgenomen in Hongkong en u van een Taiwanees paspoort voorzag om naar Italië te reizen is om verscheidene redenen niet aannemelijk.

Ten eerste is het niet aannemelijk dat de smokkelaar u op één reis met louter een transit in de luchthaven van Hongkong u met twee verscheidene documenten, van twee landen met twee

verscheidene namen laat reizen (CGVS pp. 10-11). Immers, op dergelijke reis is het ticket op slechts één naam. Het is niet aannemelijk dat de smokkelaar dergelijk groot risico op ontdekking van identiteitsen nationaliteitsfraude met de reisdocumenten zou nemen.

Ten tweede is het hoogst bevreemdend dat de smokkelaar toen u van Thailand naar Hongkong vloog de cover van uw IC verving door de cover van een Indisch paspoort (CGVS p. 10). Ook dit verhoogt immers het risico op ontdekking van het feit dat er met uw reisdocumenten werd gefraudeerd.

Ten derde bleek u amper op de hoogte van de persoonsgegevens in het Taiwanees paspoort. U verklaarde dat het iets was als 'Xiaowan' maar eigenlijk herinnerde u het zich niet. Gevraagd of u de naam ooit helemaal hebt geweten, antwoordde u ontkennend. Evenmin wist u de geboortedatum vermeld in het paspoort en ook die hebt u nooit geweten. Gezien er tijdens de reis en bij de binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van uw reisdocumenten (CGVS pp. 10-12).

Ten vierde merk ik op dat u geen enkel begin van bewijs van uw reis neerlegt. Gevraagd naar uw reisdocumenten antwoordde u dat de smokkelaars in Hongkong uw IC afnamen en in Zwitserland het andere paspoort. Gevraagd of de smokkelaars nog andere zaken inhielden, wist u het niet. Toen u naar uw vliegtuigtickets werd gevraagd, verklaarde u echter plots dat ook die door de smokkelaar werden ingehouden. U verklaarde toen dat de smokkelaar zowel de paspoorten, de tickets als de bagagelabels inhielden. Opnieuw gevraagd of de smokkelaar nog andere zaken inhielden, antwoordde u ontkennend. Toen u daarop werd gevraagd naar uw instapkaart verklaarde u dat de smokkelaar ook dit document had ingehouden (CGVS p. 12). Gezien u steeds wijzigende verklaringen hierover waarbij u uw antwoorden voortdurend aanpast aan de vraagstelling kan ik aan de redenen waarom u geen reisdocumenten kunt neerleggen geen geloof hechten.

Gelet op uw ongeloofwaardige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen over uw reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

U legt ook geen kopie van uw IC neer. En evenmin hebt u stappen gezet om uw IC eventueel van de smokkelaar terug te krijgen (CGVS p. 13). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat niet alleen iets zegt over uw identiteit, maar evenzeer over uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou hebben afgeven, merk ik ook op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade om het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat uw IC niet van de Indische overheid komt maar dat u die IC verkreeg via het Bureau van de dalai lama (CGVS p. 13). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier reikt het "Regional Passport Office" ("Ministry of External Affairs") de IC's uit. De procedure om een IC te verkrijgen verloopt echter via het Bureau van de dalai. Voordien gevraagd of u op basis van uw RC een IC heeft verkregen, hebt u geantwoord dat dit zo was (CGVS p.9). Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat uw IC geen legaal reisdocument is, uitgereikt door de Indische autoriteiten. U kan zich dus, indien u niet meer over uw IC zou beschikken, tot de Indische ambassade wenden voor bijstand om eventueel een nieuwe IC te verkrijgen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, de afgestempelde kopie attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, het attest van het Bureau van Tibet en de foto's vormen een begin van bewijs van uw herkomst en familiale banden in Tibet en van het feit dat u monnik was. Uw "Green Book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. Het attest van het "Gaden Shartse"-klooster in India vormt een begin van bewijs dat u in dat klooster monnik bent geweest. De kopie van een foto van een attest van het Longkar-klooster in Tibet en de kopie van de foto van de "hukou" hebben geen bewijswaarde, kopieën en foto's kunnen immers met knip- en plakwerk en bepaalde software gemakkelijk worden gemanipuleerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien ik India in uw geval kan beschouwen als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);;
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;

14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012, p. 32;
26. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
27. "Beyond proof credibility Assessment in Eu Asylum Systems", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), mei 2013, p. 199 – 204, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>.
28. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 19 februari 2014, een "*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*", UNHCR, februari 2003 en een "*COI Focus "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)*", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

1.3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd: stuk 29: dit betreft een verklaring die ook werd ondertekend door de ambassade van India te Brussel na de aanvraag tot een IC. Men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar töt het Tibet Bureau diende te wenden. Dit haalt de verklaringen van verweerster onderuit als zou men (makkelijk) een IC kunnen bekomen via de ambassade hier; stuk 30: dit betreft de verklaring van de begeleider die mee was naar de ambassade over wat daar is gebeurd en staft opnieuw het ongelijk van verweerster. Deze persoon is werkzaam in drie vluchtelingen VZW's; stuk 31 : dit betreft een studie van het IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de vluchtelingenconventie echter wordt verwezen naar de situatie van Tibetanen in India en wordt geconcludeerd dat Tibetanen niet dezelfde basisrechten hebben als Indiërs en daarom niet kunnen uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1E vluchtelingenconventie. Deze redenering kan naar analogie worden toegepast. stuk 32: het betreft hier een origineel krantenartikel dat aantoont hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India; stuk 33: dit betreft het bewijs dat beide zaken: EHRM, YD t.

Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13 nog altijd hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”*. In een derde middel beroept verzoeker zich op de *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van *“artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoeker verklaart op 6 december 1981 geboren te zijn in Longkar te Qinghai, Tibet, Volksrepubliek China. Verzoeker verbleef van zijn 10 of 11 jaar oud tot in 2001 in een klooster te Longkar (gehoor p. 3), waarna hij in augustus 2001 via Nepal naar India trok. Verzoeker legt een kopie van de hukou van zijn familie neer en stelt niet te weten waarom hij er in 2011 nog altijd in stond (gehoor p. 4), waaruit alleszins kan blijken dat de Chinese overheid ervan uitgaat dat verzoeker nog altijd in Tibet verblijft. Verzoeker verklaart nooit een shenfenzheng (Chinese identiteitskaart) te hebben gehad (*“voor ik vertrok geen shenfenzheng, zus en broer ook niet enkel vader en moeder hebben dat, misschien hadden ze dat later dat weet ik niet”*, gehoor p. 4), wat kan worden aangenomen. Tijdens het CGVS-

gehoor blijkt dat verzoeker summiere, doch aannemelijke verklaringen aflegt over zijn regio van herkomst. Indien een kopie van een hukou geen identiteitsbewijs is, dan kan dit *in casu* wel aanvaard worden als een begin van bewijs. Ook al meent de Raad dat de beweerde afkomst uit China niet geheel kan komen vast te staan, dan krijgt verzoeker op dit punt het voordeel van de twijfel nu hij wel enkele documenten en toelichtingen kon geven over China die - alhoewel niet geheel overtuigend - toch een herkomst uit China niet kunnen uitsluiten.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt evenwel informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker maakt echter geen vluchtelingenrechtelijke vervolging aannemelijk. Immers indien verzoeker moet worden gevolgd dat hij in China geboren is, kan worden vastgesteld dat hij vertrokken is uit China omdat hij geen monnikenkaart had en om de Dalai Lama te zien in India. Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid.

Echter voert verzoeker op de DVZ aan tot twee maal toe gearresteerd te zijn in India omdat hij deelnam aan manifestaties, waaronder in 2008 voor de Chinese ambassade te Delhi en waarbij hij 15 dagen in gevangenis verbleef. Daarenboven zou zijn broer in 2009 in China gecontacteerd zijn door de politie om te zeggen dat verzoeker lid was van het Tibetan Youth Congress en met de boodschap dat hij dit moest zeggen tegen verzoeker (vragenlijst 3.5, gehoor p. 13-14). Indien alsdan niet aannemelijk is dat verzoeker niet van de hukou werd geschrapt en verzoeker tevens zelf aanvoert de Belgische nationaliteit te willen omdat hij dan zijn familie in Tibet kan bezoeken, kan evenwel niet uitgesloten worden dat verzoeker bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zou komen te staan.

2.7. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2001, dus 12 jaar, verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art 26 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”*

Is de omzetting van art 26 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art 26 van de richtlijn 2005/85/EG nu art 26 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.12. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *Procedurerichtlijn*) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de *Procedurerichtlijn* stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de *Procedurerichtlijn* (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de *Procedurerichtlijn 2005/85/EG*) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:

a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.13. Daargelaten de discussie over de 'voldoende' in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus 'reële' bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer "*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term "reëel" (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.14. Immers verzoeker kon in India, ofwel zijn hele leven en minstens vanaf 2001, ongemoeid en veilig verblijven en studeren. Verzoeker kon er als vrijwilliger werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 12 november 2013 (herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgd instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of op verlenging van een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend terwijl duidelijk kan blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker beweerdelijk in 2001 is binnengekomen, in 2005 een RC verkreeg en onafgebroken een verlenging van zijn verblijf (tot in 2013) werd toegekend. Daar waar verzoeker verklaart dat hij 700 roepies betaald heeft omdat hij geen geboorteakte en vertegenwoordigende ouders bezat (gehoor p. 8-9), stelt de Raad tevens vast dat dit document gemaakt werd in het kantoor waar elk jaar de RC's werden verlengd, en verzoeker geen enkele melding maakt van problemen bij deze jaarlijkse verlengingen. Bovendien kon hij tevens in 2009 probleemloos een IC op basis van deze RC

verkrijgen en verklaart verzoeker dat alle informatie op zijn RC correct was (gehoor p. 10). Aldus kan aangenomen worden dat dit als een rechtsgeldig document wordt beschouwd door de Indische overheid. Dat verzoeker zijn RC diende af te geven aan de smokkelaar om zijn IC te verkrijgen, is overigens tegenstrijdig aan zijn eigen verklaringen dat hij zijn IC zelf aanvraagde in 2009 (gehoor p. 9). Evenmin kan verzoeker laten gelden dat *“Verzoeker heeft bijgevolg zijn RC bekomen op een illegale manier. Ook al heeft verzoeker jarenlang met dit RC geleefd, er is een reële vrees dat de Indische overheid, indien zij dit zullen ontdekken, het RC onmiddellijk zullen intrekken.”* nu hij tevens verklaart dat alle informatie op zijn RC correct was en er evenmin uit zijn verklaringen kan blijken dat zijn RC illegaal bekomen werd nu dit door het bevoegde kantoor werd uitgereikt, hoogstens dat hij hiervoor betaald heeft. Aldus mist zijn beweerde vrees dat de Indische overheid zijn RC zou afnemen, feitelijke grond, temeer gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, desgevallend de informatie te corrigeren.

2.18. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de “goodwill van de regering”. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijk praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu uit de objectieve informatie kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India.

Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.19. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.19.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De updates van de COI Focus “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 19 februari 2014 en 11 maart 2014 vermelden dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedepoteerd. [Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedepoteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [Gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”*

2.19.2. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie

stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refolement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refolement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt.

2.20. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant geïsoleerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.21. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Dat verzoeker geen recht heeft op de Indische nationaliteit, valt niet onder de Vluchtelingencriteria en is bovendien niet aangetoond. Dat verzoeker de Belgische nationaliteit wenst om te kunnen terugkeren naar Tibet, valt evenmin onder de Vluchtelingencriteria, noch dat hij een betere toekomst wenst. Waar verzoeker nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn, niet wordt verklaard waarom dit thans wel belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit tot een nood aan bescherming moet leiden. Dat de Tibetanen niet meer in India zouden mogen blijven wanneer de Dalai Lama er niet meer is, is een louter persoonlijke hypothese, die niet objectief geadstrueerd wordt. Waar verzoeker nog wijst op het tijdelijk karakter en de Tibetaanse aard van de medische verzorging, stelt de Raad vast dat dit een gewone vermelding op basis van de objectieve informatie is in de bestreden beslissing en dat verzoeker *in casu* geen gebrek aan medische verzorging heeft opgeworpen. Evenmin brengt verzoeker enige concrete ernstige persoonlijke discriminatie aan.

Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.22. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.*". Derhalve kan worden vastgesteld dat

Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.”* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden geïnterviewd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.23. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een *Identity Card (Yellow Book)*. Verzoeker verklaart met zijn eigen IC gereisd te hebben tot in Bangkok, met zijn eigen IC waar een Indisch paspoort overheen werd aangebracht tot in Hongkong en vanaf dan met een Taiwanees paspoort en heeft 950 000 Indische roepies betaald voor zijn reis (Verklaring DVZ 32). Verzoeker verklaart dat zijn IC teruggenomen werd in Hongkong (gehoor p. 11). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 950 000 roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen inzake zijn Taiwanees paspoort dermate onwetend zijn (geen kennis naam, geboorteplaats, geboortedatum, geen visum voor de reis van Hongkong naar Europa) en evenmin legt verzoeker enig reisbescheiden voor (instapkaart, bagagelabel), zodat het vermoeden ontstaat dat verzoeker geheel zijn reis met zijn IC legaal heeft afgelegd. Overigens ziet de Raad evenmin in wat de logica is om van identiteit te wisselen bij een loutere transit, te meer verzoeker geenszins kan gevolgd worden dat er vanuit Hongkong geen visum nodig is voor Europa, noch ziet de Raad de logica in van het gebruik van een eigen IC in een Indisch paspoort, integendeel dit kan enkel het risico op betrapting ernstig vergroten. Ten slotte indien verzoeker van identiteit had gewisseld of wanneer hij niet ingescheept was tot Europa kon ook zijn bagage niet naar Europa worden geregistreerd. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen en nog daargelaten dat hij niet eerder asiel heeft aangevraagd, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Ten slotte ziet de Raad niet in waarom verzoeker überhaupt een smokkelaar zou inschakelen en 950 000 roepies zou betalen indien hij legaal met zijn eigen IC kon reizen dat hij al sinds 2009 in zijn bezit had.

2.24. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectieerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoeker beweerdelijk als Tibetaan intercontinentaal vanuit Hongkong zonder visum naar Europa is gereisd.

2.25. Verzoeker heeft geen kopie genomen van zijn IC, noch een duplicaat aangevraagd, wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan

wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *“Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt”* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer *“Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen”*, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *“Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of “exit permit” te krijgen”* en bovendien dat *“Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”*. In zoverre al van toepassing aangezien verzoeker niet aantoont zijn IC te hebben gegeven aan een smokkelaar toont verzoeker niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Verzoekers attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker.

2.26. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.29. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK